

OŠAO

Ošao je bil sin marljivih ribičev. Tudi sam je ribaril in pomagal staršem pri delu, kadar je le mogel. Ko sta oče in mati ostarela, je bil njuna edina opora. Varoval ju je pred pomanjkanjem in lakoto. Ker je bil prijazen in ljubezniv, so ljudje radi kupovali ribe pri njem in vsak ga je imel rad. Sčasoma si je pridobil premoženje in v hribih si je kupil ribnik s krapi.

Neke zime, ko so vsi ribniki zamrznili in so jih pokrile debele ledene skorje, je zbolela Ošaojeva mati. Ošaoja niso skrbeli krapi, temveč se je moral potruditi, da je priskrbel ribe in zelenjavjo za bolno mater. Vihar je divjal na morju in nihče ni mogel loviti v ribiškem čolnu. Mati je iz dneva v dan slabela; nekoga dne je rekla sinu:

»Umrla bom. Vem pa, da bi ozdravila, če bi pojedla meso vsaj enega krapa iz tvojega ribnika.«

Ošao se je razžalostil. Vedel je, kakšen debel led pokriva ribnik, vendar je takoj odgovoril materi:

»Grem v hrib in prinesel ti bom ribo.«

Mati se je razveselila in sin je odšel iz koče. Vzel je sekiro, jo obesil za pas in krenil v breg. Veter mu je strupeno žvižgal okrog ušes in le malo upanja je imel, da bo razsekal led na ribniku. Več dni bi potreboval za tako delo in krapi so bili globoko na dnu ribnika. Medtem bi njegova mati že umrla.

Ošao je prišel do ribnika visoko na hribu in se s celim telesom vrgel na led. Na vsem lepem je začutil, kako raste toplota njegovega telesa. Razgalil je prsi in z golim telesom talil ledeno skorjo. Led se je tajal pod njim. Le nekajkrat je nato zamahnil s sekiro in skorja je bila prebita. Od vseh strani so prihitele ribe in Ošao je za mater izbral največjega in najboljšega krapa.

Ko se je vrnil domov, je materi skuhal ribo. Komaj je žena pokusila ribje meso, se je počutila spet zdravo in krepko, kot bi zaužila čudežno zdravilo.

